

LBRIS

We know
books

ALI HAZELWOOD

Cu
dragostea
în minte

Traducere din limba engleză și note
SIMONA SĂȘĂRMAN

LITERA
București

1

HABENULA: DEZAMĂGIREA

Să vă spun bârfa mea preferată: la propria nuntă, doctor Marie Sklodowska-Curie a apărut îmbrăcată în halat de laborator.

De fapt, e o poveste foarte tare: un prieten de-al ei, om de știință, i-a făcut cunoștință cu Pierre Curie. Cei doi au recunoscut, jenați, că-și citiseră reciproc lucrările, au flirtat pe deasupra eprubetelor pline cu uraniu lichid și, în mai puțin de un an, Pierre i-a cerut mâna. Dar Marie se afla în Franța doar pentru a-și obține diploma, așa că l-a refuzat fără tragere de inimă, ca să se întoarcă în Polonia.

Of, of.

Intră în scenă ticăloasa Universitate din Cracovia, Cupidon fără de voie al poveștii, care i-a respins lui Marie cererea de angajare la facultate pe motiv că era femeie (foarte elegant, U din C). Mișcare de rahat, știu, dar care a avut binevenitul efect secundar de a o împinge pe Marie înapoi în brațele iubitoare și încă neradioactive ale lui Pierre. Acești doi tocilari minunați s-au căsătorit în 1895. Iar Marie, care nu câștiga chiar o avere la vremea respectivă, și-a cumpărat o rochie de mireasă suficient

de comodă ca să fie folosită zilnic în laborator. Nu se poate spune despre fata mea că nu era pragmatică.

Bineînțeles, povestea asta devine semnificativ mai puțin picantă dacă derulezi înainte pe o perioadă de circa zece ani, atunci când Pierre a fost lovit de o trăsură și le-a lăsat pe Marie și pe fiicele lor singure pe lume. Mărim imaginea pe anul 1906, iar aici găsim adevărata morală a poveștii: e o idee proastă să crezi că oamenii o să rămână alături de tine. Într-un fel sau altul, o să-și ia tălpășița. Poate că alunecă pe strada Dauphine într-o dimineață ploioasă și se alege cu țeasta strivită de o șaretă. Poate că sunt răpiți de extraterestri și dispar în nemărginirea spațiului. Sau poate că fac sex cu cea mai bună prietenă a ta – cu șase luni înainte de data la care ar trebui să te căsătorești –, obligându-te să anulezi nunta și să pierzi tone de bani din garanțiile deja depuse.

Sincer vorbind, orice se poate întâmpla.

S-ar putea spune, așadar, că U din C e o ticăloasă neînsemnată. Nu mă înțelegeți greșit: mi-ar plăcea să mi-o imaginez pe doctor Curie întorcându-se la Cracovia în pași de vals, în stil *Pretty Woman*, îmbrăcată în ținuta ei de nuntă-și-sau-laborator, fluturându-și cele două premii Nobel și strigând:

„Mare greșeală! Mare! Uriașă!“

Dar adevăratul răufăcător, cel care a făcut-o pe Marie să plângă și să stea cu ochii-n tavan până la orele târzii ale nopții, e pierderea. Jalea. Calitatea intrinsecă a relațiilor de a fi trecătoare. Adevăratul personaj negativ e iubirea: un izotop instabil, supus în mod continuu dezintegrării nucleare.

Și o să rămână de-a pururea nepedepsită.

Știți pe ce te poți baza, în schimb? Ce n-a abandonat-o niciodată pe doctor Curie în toți anii vieții ei? Curiozitatea. Descoperirile pe care le-a făcut. Realizările ei.

Știința. Știința e toată șmecheria.

Motiv pentru care, atunci când NASA mă anunță pe mine, (*pe mine!*) *Bee Königswasser*, că am fost selectată în calitate de cercetător principal pentru BLINK, unul dintre cele mai prestigioase proiecte de cercetare în neuroinginerie ale lor, răcnesc. Urlu din toți rărunchii și plină de bucurie în biroul meu minuscul și lipsit de ferestre din campusul Bethesda al Institutului Național pentru Sănătate. Urlu gândindu-mă la tehnologia destinată îmbunătățirii performanței pe care o să am ocazia s-o realizez pentru nimeni alții decât astronautii NASA. Iar apoi îmi aduc aminte că pereții sunt subțiri ca niște foi de carton și că vecinul din stânga a formulat, la un moment dat, o plângere oficială împotriva mea fiindcă ascultam, fără căști, formații feminine de rock alternativ din anii '90. Așa că-mi pun o mână pe gură, mă mușc și sar în sus pe cât de silențios pot, în timp ce sunt răvășită de euforie.

Mă simt exact așa cum îmi imaginez că trebuie să se fi simțit doctor Curie atunci când a fost acceptată în cele din urmă la Universitatea din Paris, la sfârșitul anului 1891: ca și cum un întreg univers de descoperiri științifice (preferabil, neradioactive) ar fi fost, în sfârșit, accesibil. Asta e, de departe, ziua cea mai memorabilă a vieții mele, care dă startul unui weekend fenomenal de petreceri. Momentele-cheie sunt:

- Le dau vestea celor trei colege preferate ale mele, după care ne ducem la barul nostru obișnuit, dăm peste cap câteva serii de shoturi și jucăm pe rând scena în care Trevor, șeful nostru cel urât și care nu mai e deloc tânăr, ne-a rugat să nu ne îndrăgostim de el. (Bărbații din mediul academic au tendința de a avea multe iluzii – cu excepția lui Pierre Curie, bineînțeles. Pierre n-ar fi făcut niciodată așa ceva.)

- Îmi schimb părul din roz în violet. (Trebuie să fac asta acasă, fiindcă personalul tânăr din mediul academic nu-și permite să meargă la coafor; sfârșesc prin a arăta ca o combinație între un aparat de făcut vată de zahăr și un abator pentru unicorni, dar după incidentul cu ratonul – despre care, credeți-mă, nu vreți să știți – oricum nu mai aveam nici o șansă de a-mi recupera garanția în bani.)
- Merg la Victoria's Secret și-mi cumpăr un set de lenjerie de un verde drăguț, fără să-mi dau voie să mă simt vinovată din cauza cheltuielii. (Deși au trecut mulți ani de când nu m-a mai văzut cineva fără haine, iar dacă ar fi după mine, ar mai trece încă mulți, mulți ani.)
- Descarc planul Couch-to-Marathon¹ pe care intenționasem să-l încep și fac prima alergare. (Pe urmă șchiopătez înapoi până acasă, înjurându-mi blestemata de ambiție și descarc repede programul Couch-to-5K². Nu-mi vine să cred că unii oameni se antrenează în fiecare zi.)
- Pun la cuptor gustări pentru Finneas, pisica bătrână a vecinului meu la fel de bătrân, care mă vizitează uneori pentru a doua cină. (În semn de recunoștință, îmi sfârtecă perechea preferată de Converse. Doctor Curie, în nemărginita ei înțelepciune, probabil că prefera câinii.)

Pe scurt, îmi petrec timpul într-un mod absolut minunat. Nici măcar nu sunt tristă atunci când vine ziua de luni. E o zi obișnuită de lucru, cu experimente, ședințe de laborator, mâncat prânz congelat la birou, dat peste cap o doză de suc din marca magazinului în timp ce studiez cifrele. Dar, cu perspectiva BLINK, până și vechea mea slujbă pare nouă și palpitantă.

¹ Program de antrenament, care îi pregătește pe începători pentru maraton

² Plan de alergare pentru persoanele complet neantrenate

O să fiu sinceră: am fost groaznic de îngrijorată. După ce mi-au fost refuzate patru cereri de finanțare în mai puțin de șase luni, aveam certitudinea că eram într-un punct mort al carierei – poate chiar la capătul ei. De fiecare dată când mă chema Trevor la el în birou, aveam palpitații și mi se umezeau palmele, fiind sigură că avea să mă anunțe despre refuzul reînnoirii contractului meu anual. Ultimii doi ani, după ce mi-am dat doctoratul, n-au fost prea veseli.

Dar s-a terminat. Un contract cu NASA e o oportunitate care-ți propulsează cariera. La urma urmelor, am fost selectată în urma unui proces nemilos, în defavoarea unor băieți de aur, ca, spre exemplu, Josh Martin, Hank Malik, chiar și Jan Vanderberg, acel tip oribil care face un sport olimpic din insultarea muncii mele de cercetător. Am avut și eșecuri, chiar destule, dar după aproape două decenii în care am fost obsedată de creier, am ajuns aici: un neurocercetător de vârf la BLINK. O să proiectez echipamente pentru *astronauți*, echipamente pe care ei o să le folosească în *spațiu*. Iată cum sunt pe cale să mă smulg din ghearele lipicioase, misogine, ale lui Trevor. Mutarea asta îmi face rost de un contract pe termen lung în propriul laborator, cu propria linie de cercetare. Iată punctul de cotitură al vieții mele profesionale – care, sinceră să fiu, e singura viață pe care o am.

Vreme de câteva zile, sunt în extaz. Exuberantă. Sunt exuberant de extatică.

Pe urmă, luni, la 4.33 p.m., primesc un e-mail de la NASA. Citesc numele persoanei care o să conducă proiectul alături de mine și, dintr-odată, nu mai sunt nimic din toate astea.

– Ți-l aduci aminte pe Levi Ward?

– *Brennt da etwas?*¹ Ce? Bee, tu ești? Cât e ceasul?

¹ Arde ceva? (în limba germană în original)

La telefon, vocea lui Mareike e groasă și adormită, compromisă de conexiunea proastă.

- Opt și un sfert în Maryland și..., încep eu să spun, calculând apoi repede, în gând, diferența de fus orar, pe baza informației că acum câteva săptămâni Reike era în Tadjikistan, dar în prezent e... în Portugalia, poate? A, da, e două noaptea la tine!

Reike mormăie și scoate o întreagă serie de alte sunete pe care le cunosc prea bine datorită celor două decenii în care am împărțit camera cu ea. Mă sprijin de spătarul fotoliului și aștept până când mă întreabă:

- Cine a murit?

- N-a murit nimeni. Mă rog, sunt sigură că cineva a murit, dar nu cineva pe care să-l cunoaștem. Chiar dormeai? Ești bolnavă? Să vin la tine?

Sunt sincer îngrijorată din cauza faptului că sora mea nu e în club, nu face baie dezbrăcată în Marea Mediterană și nici nu zburdă împreună cu o clică de vârcolaci care locuiesc în adâncurile pădurilor din Peninsula Iberică. Să doarmă noaptea e ceva foarte neobișnuit.

- Nu. Am rămas iar fără bani, spune ea, căscând. Meditez niște băieți portughezi bogați și răsfățați până când strâng destui bani ca să-mi iau bilet de avion pentru Norvegia.

Am destulă experiență cât să știu că, dacă aș întreba „De ce Norvegia?“, răspunsul lui Reike ar fi pur și simplu „De ce nu?“, așa că aleg să întreb:

- Vrei să-ți trimit niște bani?

Nu pot spune că mă dau banii afară din casă, mai ales după sărbătoririle mele (premature, după cât se pare), dar mă pot lipsi de câțiva dolari dacă am grijă la cheltuieli. Și dacă nu mănânc două zile.

- Nu, părinții răsfățatului plătesc bine. La naiba, Bee, un băiat de doisprezece ani a încercat ieri să-mi pună mâna pe țâțe!

- Scârbos! Ce-ai făcut?

- I-am spus că-i tai degetele, bineînțeles. Oricum, cărui fapt îi datorez plăcerea de a fi trezită brutal din somn?

- Îmi pare rău.

- Nu, nu-i adevărat.

Zâmbesc.

- Nu, nu-mi pare, recunosc față de sora mea, fiindcă ce sens ar avea să ai același ADN cu cineva, dacă nu-l poți trezi pe acel cineva pentru o trâncăneală de urgență? Reike, îți aduci aminte de proiectul ăla de cercetare despre care ți-am spus? Despre BLINK?

- Cel pe care îl conduci? La NASA? Unde îți folosești știința ta fițoasă despre creier ca să proiectezi căști fițoase pentru ca astronautii fițoși să se descurce mai bine în spațiu?

- Da. Ceva de genul ăsta. După cât se pare, nu-l conduc chiar singură, ci mai degrabă o fac în colaborare cu cineva. Fondurile provin de la NIH și de la NASA. Astea două s-au angajat într-un război al orgoliilor apropo de care agenție ar trebui să fie în control, dar până la urmă au hotărât să aibă doi șefi.

Observ cu coada ochiului o săgeată portocalie. E Finneas, sărind pe pervazul ferestrei de la bucătăria mea. Îi dau drumul înăuntru și îl scarpin de câteva ori pe cap. El scoate un mieunat drăgăstos și mi se freacă de mână. Apoi o întreb pe Reike:

- Ți-l amintești pe Levi Ward?

- E vreun fost iubit al meu care încearcă să mă găsească fiindcă are gonoree?

- Ce? Nu! E un tip pe care l-am cunoscut la școala doctorală, explic eu în timp ce deschid dulapul în care țin mâncarea

pentru pisici. Își lua doctoratul în inginerie în laboratorul meu și era în anul cinci pe vremea când eu am început...

- Wardiotul!

- Da, el e!

- Mi-aduc aminte! Nu era... marfă? Înalt? Bine făcut?

Îmi rețin un zâmbet în timp ce îi torn lui Finneas mâncare în bol.

- Nu sunt sigură ce sentimente am vizavi de faptul că singurul lucru pe care ți-l amintești despre dușmanul meu de moarte de la doctorat e faptul că măsoară un metru nouăzeci și trei în înălțime!

Surorile întru știință ale doamnei Curie, renumita fiziciană Bronisława Dłuska și activista educațională Helena Szalayowa, nu și-ar fi amintit niciodată așa ceva. În afara cazului în care ar fi fost niște boarfe lacome, ca Reike, caz în care cu siguranță că și-ar fi amintit.

- Și bine făcut. Ar trebui să fii mândră de memoria mea de elefant!

- Și chiar sunt. În orice caz, mi s-a spus cine o să fie conducătorul proiectului din partea NASA și...

- Nu cred, spune Reike, care probabil că s-a ridicat în capul oaselor. Vocea ei e dintr-odată clară. *Nu cred!* repetă ea.

- Ba să crezi, îmi contrazic eu sora, ascultându-i cotcodăcitul maniacal și zglobiu în timp ce arunc la gunoi conserva goală. Știi, ai putea măcar să te prefaci că nu te bucuri atât de tare de chestia asta!

- Da, aș putea. Dar oare o s-o fac?

- Evident că nu.

- Ai plâns atunci când ai aflat?

- Nu.

- Te-ai lovit cu capul de birou?

- Nu.

- Nu mă minți! Ai un cucui în frunte?

- Poate că da. Unul mic.

- O, Bee! Dragă, îți mulțumesc că m-ai trezit ca să-mi împărtășești vestea asta excepțională! Nu Wardiotul e cel care a spus despre tine că ești „furată“¹?

N-a făcut-o, cel puțin nu în termenii ăștia, dar râd atât de tare, încât Finneas îmi aruncă o privire speriată.

- Nu-mi vine să cred că ai ținut minte *asta*!

- Hei, nu mi-a plăcut deloc să aud așa ceva. Ești al naibii de sexy!

- Spui asta numai fiindcă arăt exact ca tine.

- Crede-mă că nu mi-am dat seama.

Oricum, chestia cu asemănarea dintre noi nu e complet adevărată. Da, eu și Reike suntem amândouă minione. Avem trăsături simetrice, ochi albaștri, părul brunet și drept. Cu toate astea, am depășit de mult faza în care am fi putut să-i păcălim pe părinții noștri să ne ia pe una drept cealaltă. La cei douăzeci și opt de ani pe care îi avem, nimeni nu s-ar chinui să ne deosebească una de alta. Nu în condițiile în care părul meu a avut în ultimul deceniu toate nuanțele de pastel, sau având în vedere pasiunea mea pentru piercing și ocazionalele tatuaje. Reike, cu dorul ei de ducă și înclinațiile artistice, e adevăratul spirit liber al familiei, dar nu s-a deranjat niciodată să facă alegeri vestimentare pe măsură. Țasta e domeniul unde eu, așa-zisul om de știință plictisitor al familiei, compensez.

- Deci el era? Cel care m-a insultat indirect?

- Exact. Levi Ward. Unic și de neegalat.

Torn apă în bol pentru Finneas. Lucrurile n-au stat *chiar* așa. Levi nu m-a insultat explicit. Totuși, implicit...

¹ „Foarte urâtă“ – *fugly* în textul original

Am avut prima prezentare științifică în semestrul al doilea al școlii doctorale și am luat-o foarte în serios. Am memorat întregul discurs, am refăcut prezentarea PowerPoint de șase ori, ba chiar m-am dat de ceasul morții ca să-mi aleg toaleta perfectă. Am reușit să mă îmbrac mai frumos decât de obicei și Annie, cea mai bună prietenă a mea de acolo, a avut ideea proastă, dar bine intenționată, de a-l convinge pe Levi să mă complimenteze.

– Nu-i așa că Bee e foarte drăguță azi?

Probabil că era singurul subiect de conversație care îi trecuse ei prin minte. Annie turuia întotdeauna despre cât de misterios și de chipeș era Levi Ward, cu părul brunet, cu umerii lați și cu fața aia interesantă și neobișnuită a lui; despre cum își dorea ea să nu mai fie atât de rezervat și s-o invite în oraș. Doar că Levi nu părea interesat de conversație. M-a studiat atent cu ochii lui verzi, pătrunzători. M-a studiat din cap până-n picioare mai multe clipe. După care a spus...

Nimic. Absolut nimic.

Doar și-a luat acea expresie pe care Tom, fostul meu logodnic, a numit-o apoi „îngrozită” și a ieșit din laborator cu o înclinare rigidă din cap și fără să-mi facă nici un compliment, nici măcar unul exagerat, fals. Apoi mediul academic, haznaua supremă a bârfelor, și-a făcut treaba și întreaga poveste a căpătat o viață proprie. Studenții au spus că Levi vomitase pe rochia mea; că se pusese în genunchi și că mă implorase să port o pungă de hârtie trasă peste față; că fusese atât de îngrozit, încât încercase să-și curețe creierul bând înălbitor de rufe și că, pe cale de consecință, suferise leziuni neurologice ireversibile. În general, încerc să nu mă iau prea tare în serios și faptul că am fost subiectul unor astfel de glume mi s-a părut oarecum amuzant, însă bârfele au luat o asemenea amploare încât am început să mă întreb dacă nu cumva chiar eram respingătoare.

Cu toate astea, nu l-am învinovățit niciodată pe Levi. Nu i-am purtat pică fiindcă a refuzat să se înarmeze cu suficientă bunăvoință ca să pretindă că mă găsea atrăgătoare. Sau mă rog, ne-respingătoare. Părase întotdeauna atât de *bărbat de bărbat*, la urma urmelor. Diferit de băieții din jurul meu. Serios, disciplinat, puțin încruntat. Profund și talentat. Bărbatul alfa, ce-o mai însemna și asta. O față cu septul perforat și părul vopsit într-un degradeu de albastru n-avea cum să se conformeze idealurilor lui de frumusețe feminină, iar pe mine asta nu mă supăra câtuși de puțin.

Însă lucrurile pentru care *îi port* pică sunt celelalte comportamente pe care le-a avut în timpul anului de studiu în care ne-am suprapus. De exemplu, faptul că nu se deranja niciodată să mă privească în ochi atunci când vorbeam cu el, sau că întotdeauna găsea scuze ca să nu vină la întâlnirile grupului de prezentări științifice atunci când era rândul meu să vorbesc. Îmi rezerv dreptul de a fi furioasă pentru felul în care se strecura afară dintr-o conversație în clipa în care mă alăturam și eu, pentru faptul că mă considera nedemnă de atenția lui într-o asemenea măsură, încât nu mă saluta niciodată atunci când intram în laborator, pentru felul în care l-am surprins uitându-se la mine cu o expresie intensă de dezgust, de parcă aș fi fost vreun monstru abominabil. Îmi rezerv dreptul de a fi înverșunată fiindcă după ce eu și Tim ne-am logodit, Levi l-a tras deoparte și i-a spus că ar fi putut găsi pe cineva mult mai bun decât mine. Ce naiba, cine *face* așa ceva?

Mai mult decât orice, îmi rezerv dreptul de a-l detesta pentru modul clar în care și-a exprimat convingerea că sunt un om de știință mediocru. Aș fi putut ignora cu ușurință toate celelalte lucruri, dar o să-mi ascut întotdeauna sabia din cauza lipsei lui de respect față de munca mea.